

ΣΚΕΨΕΙΣ·ΑΠΟΨΕΙΣ·ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ

με αφορμή την απεργία στο μετρό

Η μπροσούρα αυτή εκδόθηκε τον Φεβρουάριο του 2013 από την κατάληψη Παπουτσάδικο για τους σκοπούς εκδήλωσης που πραγματοποιήθηκε στον χώρο της κατάληψης, με αφορμή την απεργία στο μετρό.

Πρόλογος

Αφού για ένα διάστημα κράτος και ΜΜΕ προσπάθησαν να μας πείσουν για το πόσο άνομες είναι οι καταλήψεις (μέσω αστυνομικών επιχειρήσεων, παραπληροφόρησης, και διώξεων καταληψιών και αλληλέγγυων) και πόσο κρίμα είναι να μένουν ανεκμετάλλευτα (εμπορικά εννοώντας) τέτοια κτίρια, στο αμέσως επόμενο διάστημα η απεργία των εργαζόμενων στο Μετρό πήρε και αυτή σειρά για να φιλτραριστεί από τον ίδιο ιδεολογικό μηχανισμό που προσπαθούν να μας επιβάλουν.

Δε θα μπορούμε στην λογική να αραδιάσουμε νούμερα για το αν βγαίνει οικονομικά το κράτος και να αποδείξουμε αν ήταν δίκαια ή όχι η απεργία του μετρό από αυτή την άποψη, γιατί πολύ απλά αυτά τότε δεν ήταν ζήτημα οικονομικών ενός κράτους, αλλά πολιτικών επιλογών. Όλοι και όλες εμείς που υπογράφουμε αυτό το κείμενο, είμαστε αυτοί που για λογαριασμό μας μιλάνε τα ΜΜΕ και το κράτος. Είμαστε εργάτες - εργάτριες και άνεργοι - άνεργες που μέσα από αυτό το κείμενο, θέλουμε να καταθέσουμε μια συλλογική άποψη και εκτίμηση, με αφορμή την απεργία του Μετρό. Να αποδομήσουμε τα ιδεολογικά όπλα που στράφηκαν εναντίον της απεργίας των εργαζομένων του μετρό, να πούμε πώς βλέπουμε εμείς τους αγώνες, τα μίντια, την δημόσια τάξη και το μέλλον μας.

Πάμε λοιπόν!

Μίντια και Μιντιακή Διαχείριση

Από την πρώτη στιγμή της απεργίας, τα μίντια και το κράτος - μέσω αυτών - προσπάθησαν να στήσουν έναν επίπλαστο διάλογο του γνωστού στιλ: *«δεν είναι δυνατόν μερικές εκατοντάδες ανθρώπων να παραλύουν την πόλη»* , *«κάποιες συντεχνίες κρύβονται πίσω από όλα αυτά και θέλουν να εξαιρεθούν από τις θυσίες που κάνει ο λαός»*, *«η κοινωνία ταλαιπωρείται»* και ένα κάρο ακόμα τέτοια ευφάνταστα.

Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε κατά πόσο έχει απήχηση αυτός ο ιδεολογικός μηχανισμός στο σήμερα, αλλά έχουμε την άποψη πως το κράτος, δουλεύοντας χρόνια πάνω σε αυτό που ονομάζεται κοινωνικός αυτοματισμός, είχε (και έχει) πιο μακροπρόθεσμες βλέψεις. Παρ' όλα αυτά, δεν πρέπει να υποτιμάμε τα μίντια λέγοντας απλά πως λένε βλακείες, αλλά κάθε στιγμή να αποδομούμε το λόγο τους. Αυτό θα πράξουμε και τώρα έχοντας την δύναμη της επιχειρηματολογίας μας και της τεκμηρίωσης,

Καταρχήν, αυτό που πολιτικοί και δημοσιογράφοι ονομάζουν *πανάλυση της πόλης*, δεν είναι τίποτα άλλο από την δυσκολία κυκλοφορίας εμπορεύματος και κεφαλαίου, ακόμα κι αν αυτό το εμπόρευμα είμαστε εμείς οι ίδιοι ως εργατικό δυναμικό. Σίγουρα μια 48ωρη απεργία δε νοιάζει και τόσο τα αφεντικά, αλλά η διαρκής κατάσταση μπλοκαρίσματος της κυκλοφορίας του *εμπορεύματος* είναι σημαντικό πρόβλημα για αυτούς που κερδίζουν από αυτό (τρανό παράδειγμα μπλοκαρίσματος εμπορευμάτων είναι οι απεργίες των λιμενεργατών).

Πάμε τώρα στο κατά πόσο αυτή η λεγόμενη κοινωνία ταλαιπωρείται. Εμείς ως κομμάτι αυτής της κοινωνίας θα μιλήσουμε από την ταξική μας θέση. Από την θέση των εργατών και εργατριών.

Να θυμίσουμε πως το κράτος, με δικαιολογία πως τα έξοδα των συγκοινωνιών δεν βγαίνουν, έχει φτάσει το εισιτήριο στο 1,40 ευρώ. Αυτό που κάποιοι λοιπόν ονομάζουνε νοικοκύρεμα εσόδων-εξόδων, εμείς το ονομάζουμε επιπλέον υποτίμηση της ζωής μας. Δηλαδή, ενώ μειώνουν τους μισθούς μας, συγχρόνως αυξάνουν και το κόστος μετακίνησής μας προς τις κωλοδουλειές μας και η ταλαιπωρία μας δεν σταματάει εδώ. Όσοι από εμάς είμαστε άνεργοι-άνεργες δε μας δίνεται η επιλογή μετακίνησής μας χωρίς κόστος (και όχι δεν παίρνουμε ποδήλατο όσο και να χτυπιέται ο σκάι και οι ποδηλατίστας). Και οι ταλαιπωρία μας δεν έχει τέλος, γιατί το κράτος έχει ξεκινήσει μέχρι και διαφημιστικές καμπάνιες ενάντια στην λαθρεπιβίβαση και έχει ξαμολήσει και διπλάσιους ελεγκτές να μας κάνουν τη ζωή ακόμα πιο δύσκολη.

Ένα άλλο σημείο είναι αυτό που αναφέραμε παραπάνω, το «μιλάνε για λογαριασμό μας». Το θεωρούμε εξίσου σημαντικό, διότι για μας τα ΜΜΕ είναι άλλη μια μεσολάβηση (όπως είναι η πολιτική εκπροσώπηση, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, κ.ά.). Πιο συγκεκριμένα, είναι πρώτον η διαμεσολάβηση της επικοινωνίας κράτους και αφεντικών προς εμάς και δεύτερον, η διαμεσολάβηση και διαστρέβλωση της καθημερινότητάς μας. Για να το κάνουμε πιο λιανά: τα ΜΜΕ δεν έχουν το δικαίωμα – αλλά ούτε και μπορούν - να μιλάνε για την καθημερινότητά μας. Γιατί για εμάς, δεν γίνεται να υπάρχει ανεξάρτητη και αντικειμενική δημοσιογραφία (όσο κι αν παλεύει για αυτό η αριστερά, για τους δικούς της λόγους). Αυτό που παίζει ρόλο είναι από πια θέση μιλάς. Στα ΜΜΕ εμείς ακούμε τις φωνές των αφεντικών. Οι φωνές που ζητάνε αντικειμενική δημοσιογραφία, απλά κάνουν πιο ισχυρό το άλλοθι των δήθεν αντικειμενικών δημοσιογράφων (φωτεινό παράδειγμα της βαρύτητας που δίνει το κράτος σε αυτή τη διαμεσολάβηση είναι το σπάσιμο της απεργίας στην κρατική τηλεόραση μόνο και μόνο για να δείξουν την συνάντηση Σαμαρά-Ολάντ, ή και το σπάσιμο της απεργίας των δημοσιογράφων την 5η Μάη με δικαιολογία το δικαίωμα των πολιτών στην ενημέρωση). Για να επιστρέψουμε όμως στο θέμα, για την

καθημερινότητά μας μπορούμε να μιλάμε εμείς και μόνο εμείς, και αυτό κάνουμε, χωρίς φυσικά να επιλέγουμε την μεσολάβηση των ΜΜΕ.

Τι θέλουμε να πούμε με όλα αυτά. Αυτό που μίντια και κράτος επιμελημένα θέλουν να κρύψουν: εργάτες εμείς που μετακινούμαστε με τις συγκοινωνίες (δεν έχουμε δει κανέναν από αυτούς που ωρύονται για την ταλαιπωρία μας σε λεωφορείο, μπορεί να μην έτυχε ακόμα βέβαια...) εργάτες και αυτοί που τα μετακινούν. Και τι σημαίνει αυτό; Ότι καταλαβαίνουμε πως έχουν χίλια δίκια να μας «ταλαιπωρούν». Είναι πλέον ζήτημα επιβίωσης, όχι μόνο δικό τους, αλλά και δικό μας. Πάντα έτσι ήταν.

Ο νέος ολοκληρωτισμός

Καταστολή και Νόμος - Ιδεολογία

Από τον Δεκέμβρη του '08 και με αφορμή την εξέγερση, το κράτος γνωρίζοντας αυτό που έρχεται και ξέροντας πως οι αποφάσεις που θα πάρει στο μέλλον δε θα αρέσουν σε πολλούς, άρχισε και σχεδίαζε. Σχεδίαζε τον τρόπο που θα επιβάλει την δημόσια τάξη. Από την αναβάθμιση του συμπλέγματος της ασφάλειας (βλέπε ομάδες δέλτα, διας), την αναβάθμιση των όπλων (ΑΥΡΑ, πλαστικές σφαίρες κτλ.) μέχρι και την αναβάθμιση ως κρατική επιλογή μιας πρώην συμμορίας σε κοινοβουλευτικό κόμμα (Χρυσή Αυγή), όλα είναι κομμάτια του νέου ολοκληρωτισμού. Το κράτος πριν πεινάσει μαγειρεύει, ή ακόμα καλύτερα, πριν πεινάσουμε μας μαγειρεύει. Έτσι, ακόμη και στις περιπτώσεις που η αντίσταση και οι επιλογές των υποκειμένων είναι μειωμένης έντασης, το μέγεθος του ζήλου που δείχνει η αστυνομία στις επεμβάσεις της είναι δυσανάλογο και εφαρμόζεται αυτό που λέμε μηδενική ανοχή. Κουνήθηκες; Συλλαμβάνεσαι! Υποθέτουμε πως το κράτος μας στέλνει μηνύματα για το πως θα πάνε τα πράγματα στο μέλλον: νόμος, τάξη και ασφάλεια.

Όμως δεν θα έπρεπε να δώσουμε όλη μας την προσοχή μόνο στην φυσική καταστολή και βία του κράτους - αυτή είναι μόνο μια στιγμή της σύγκρουσης - άλλα και στην ιδεολογία που προκρίνεται από το κράτος έκτακτης ανάγκης. Είναι χαρακτηριστικό πως, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία που έχει βγει από τα σπλάχνα του ίδιου του κράτους, χρησιμοποιείται πολλές φορές για την δυσφήμιση των εργατικών αγώνων, συσχετίζοντας όλο τον συνδικαλιστικό μηχανισμό με τους εργαζόμενους (βλέπε δημοσιεύματα για αμοιβές συνδικαλιστών κ.ά.). Αυτό δεν το λέμε για να υποστηρίξουμε τους εργατοπατέρες, αλλά για να αναδείξουμε την ευελιξία του κρατικού μηχανισμού. Με το

οικοδόμημα της κάθετης συνδικαλιστικής δομής έχει εξασφαλισμένη την ενσωμάτωση των εργατοπατέρων (δεν είναι τυχαίο που πολλοί υπουργοί εργασίας είναι πρώην συνδικαλιστές) και την εκποίηση των εργατικών αγώνων. Και ταυτόχρονα, το κράτος διατηρεί και την προθυμία να φάει και τα ίδια του τα παιδιά – αν χρειαστεί - για να επιβιώσει (βλέπε Τσοχατζόπουλο).

Ένα άλλο ιδεολογικό σχήμα που πρέπει να σταθούμε και που χρόνια καλλιεργείται από το κράτος, είναι ο ενδοταξικός φθόνος που ξεπήδησε μέσα από τον υπαρκτό (με οικονομικούς όρους) διαχωρισμό δημόσιου και ιδιωτικού υπαλλήλου. Δεν είναι τυχαίο που η υποτίμηση της εργασίας με αφορμή το χρέος ξεκίνησε από το δημόσιο. Γιατί το κράτος, έχοντας δημιουργήσει το κατάλληλο υπόβαθρο, ήδη γνώριζε πως θα έχει την κοινωνική συναίνεση. Και την είχε. Ουκ ολίγα ήταν τα ρεπορτάζ που παρουσιάζανε τους δημόσιους υπαλλήλους και τους μισθούς τους ως αιτία για το δημόσιο χρέος, και ουκ ολίγες φορές υπήρξαμε μάρτυρες σε δηλώσεις του στυλ *«καλά τους κάνουνε και τους κόβουν το μισθό»*. Δηλαδή, το κράτος είχε δημιουργήσει την αίσθηση της κοινωνικής δικαιοσύνης μέσω της υποτίμησης της εργασίας άλλων. Έλα όμως που ήρθε και η σειρά μας. Τα αφεντικά, όπως και με την περίπτωση των μεταναστών εργατών, υποτιμώντας την εργασία μια εργασιακής ή κοινωνικής ομάδας, σχεδίαζαν την μελλοντική υποτίμηση όλων μας, και δυστυχώς εξασφαλίζοντας και ευρεία συναίνεση.

Στο νομικό οπλοστάσιο τώρα, μπορούμε να δούμε πως πλέον, η λεγόμενη επίταξη-επιστράτευση (που χρησιμοποιήθηκε και στην περίπτωση της απεργίας του μετρό) τείνει να γίνει το βασικό όπλο των αφεντικών σε περίπτωση απεργίας και είναι χαρακτηριστικό, πως στην περίπτωση του μετρό δεν υπήρχε κάποια έκτακτη ανάγκη όπως ορίζει ο νόμος για την επίταξη. Ήταν έκτακτη ανάγκη για το κράτος να σταματήσει η απεργία, δείχνοντάς μας, όπως και στην περίπτωση των καταλήψεων, πως δε θα σηκώνει μύγα στο σπαθί του. Στα σκαριά επίσης είναι και ο επονομαζόμενος νόμος Λοκ-άουτ ή αλλιώς ανταπεργία, που δίνει τη δυνατότητα στα αφεντικά, να κλείνουν την

επιχείρηση τους σε περίπτωση απεργίας. Επίσης, χάριν «δημοκρατικής ευαισθησίας» θέλουν να τροποποιήσουν το νόμο που ορίζει τον τρόπο λήψης απόφασης μιας απεργίας, που πλέον θα χρειάζεται την πλειοψηφία του συνόλου των εργαζομένων για να κηρυχθεί και όχι την πλειοψηφία της γενικής συνέλευσης. Με λίγα λόγια, η απεργία καθίσταται σχεδόν αδύνατη νομικά.

Είναι φανερό, πως η καταστολή των εργατικών (και όχι μόνο) αγώνων βασίζεται πλέον σε ένα ολοκληρωτικό πλάνο που αγγίζει όλες τις πιθανές απολήξεις. Οι μέρες που οι απεργίες καταστέλλονταν μόνο από τον επιχειρησιακό βραχίονα του κράτους (δηλαδή την αστυνομία) είναι παρελθόν. Μπάτσοι, φασίστες, δικαστές και νομοθέτες σε πλήρη αρμονία.

Συνδικαλισμός - Αυτονομία εργατών - Εργατικοί και ταξικοί αγώνες

Δεν θα δώσουμε εδώ τη μυστική συνταγή για έναν πετυχημένο αγώνα. Ένας πετυχημένος αγώνας δεν είναι ζήτημα ούτε συνταγής, ούτε της στιγμής, αλλά ζήτημα καθημερινού αγώνα και πολιτικής δουλειάς. Πολιτικής δουλειάς από εμάς τους ίδιους και όχι από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Αυτός ο μηχανισμός υπάρχει για να κάνει άλλη δουλειά και την κάνει. Όσο καλές προθέσεις και να έχεις, άμα εμπλακείς σε μια τέτοια ιστορία, απλά θα πας αλλού (ή καλύτερα θα σε πάνε άλλου).

Σχετικά με τον αγώνα των εργαζομένων στο μετρό, αυτός που μπήκε ως μπροστάρης - και όχι τυχαία, γιατί είναι δημοκρατικά εκλεγμένος - έκανε μια επιλογή. Να διεκδικήσει το δίκιο του αγώνα μέσω των ΜΜΕ. Να μπει δηλαδή στην λογική ενός στημένου διαλόγου και να απαντάει (δεν θα πούμε εδώ αν ήταν σωστή ή λάθος η επιχειρηματολογία του) στους ίδιους που στήνουν αυτούς τους διαλόγους. Και φυσικά δεν ήταν η πρώτη φορά που το έκανε και ούτε και ο πρώτος. Όλοι θυμόμαστε τον άλλο μεγάλο celebrity συνδικαλιστή της ΔΕΗ, τον Φωτόπουλο, και τις πολύ θεαματικές κινήσεις που έκανε. Αυτό που θέλουμε να πούμε είναι πως όλοι αυτοί οι επαγγελματίες συνδικαλιστές, όσο εύκολα θεαματικοί μπορούν να γίνουν, άλλο τόσο εύκολα μπορούν να πουλήσουν έναν αγώνα. Χαρακτηριστικά, το κατά πόσο οι αγωνιστικές και δυναμικές δηλώσεις του Σταματόπουλου στα κανάλια αντιστοιχούσαν σε πραγματικές προθέσεις, φάνηκε όταν τα ΜΑΤ μπήκαν στο αμαξοστάσιο και δεν άνοιξε ρουθούνι. Και σίγουρα η επιτυχία της επιχείρησης της αστυνομίας δεν οφείλεται στην ίδια. Δεν υποστηρίζουμε πως τελικά, αν είχε γίνει σύγκρουση θα ήταν νικηφόρος ο αγώνας, άλλα πως θα πρέπει να έχεις δημιουργήσει τις κατάλληλες προϋποθέσεις για να μπορείς να κάνεις πράξη αυτά που λες.

Για να μην παρεξηγηθούμε, δεν έχουμε κανένα προσωπικό πρόβλημα με τον Σταματόπουλο και τον κάθε Σταματόπουλο, αλλά υποστηρίζουμε την αυτονομία στην σκέψη και στην πράξη. Τα τελευταία χρόνια έχουν γίνει – και γίνονται - πολλοί αγώνες εργαζομένων που τείνουν να έχουν αυτά τα χαρακτηριστικά της οριζόντιας οργάνωσης. Άλλοι ήταν νικηφόροι, άλλοι όχι. Πάντως μην περιμένετε να ακούσετε στις ειδήσεις για αυτούς!

Μέσα στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση που ζούμε και που τα τελευταία χρόνια διαφαίνεται όλο και πιο έντονα, τα υποκείμενα άρχισαν να ψάχνουν διεξόδους διεκδικήσεων πέρα από τους παραδοσιακούς. Από τον αγώνα των απογραφένων, που αναπτύχθηκε μέσα από τις αποφάσεις συνελεύσεων, καλεσμένων από τα ίδια τα υποκείμενα, μέχρι και το πρόσφατο παράδειγμα της ΒΙΟ.ΜΕΤ, όπου οι εργάτες πήραν την απόφαση να αυτοδιαχειριστούν το εργοστάσιο όταν το αφεντικό τους ανακοίνωσε πως θα το κλείσει, υπάρχουν πολλά παραδείγματα που δείχνουν έναν διαφορετικό, πέρα από τα καθιερωμένα, δρόμο.

Επίσης, κάποια από αυτά τα παραδείγματα είναι δομές που δημιουργήθηκαν από τους ίδιους τους εργάτες/εργάτριες μη δεχόμενοι την μεσολάβηση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Μιλάμε για τα σωματεία βάσης εργαζομένων (όπως είναι το ΣΒΕΟΔ και το Σωματείο Σερβιτόρων Μαγείρων), τις μικτές εργατικές συλλογικότητες που δεν συγκροτούνται με βάση το αντικείμενο δουλειάς των εργαζομένων, τις συλλογικότητες ανέργων, κ.ά. Η δημιουργία οριζόντιων συνδικαλιστικών δομών είναι η απάντηση των εργατών/εργατριών στον σφετερισμό του όπλου τους από τους εξουσιαστές και τα τσιράκια τους, τους επαγγελματίες συνδικαλιστές-μελλοντικούς αξιωματούχους των υπουργείων. Ταυτόχρονα, αποτελούν την ζωντανή απόδειξη ότι η απαξίωση του συνδικαλισμού δεν προέρχεται από τους ίδιους τους εργαζόμενους, αλλά από αυτούς που τον χρησιμοποιούν για σκοπούς που καμία σχέση δεν έχουν με το συμφέρον των εργαζομένων.

Ένα άλλο κεφάλαιο είναι οι μέθοδοι και οι στρατηγικές ενός αγώνα. Χρειάζεται να αναρωτηθούμε, αν και με ποιο τρόπο - μέσα στον καπιταλιστικό μετασχηματισμό - πρέπει να μετασχηματίσουμε τους εργατικούς αγώνες. Και αυτό μάλλον φαντάζει αναγκαίο για να μπορούν αυτοί οι αγώνες να σταθούν απέναντι στην ανανέωση του νομικού οπλοστασίου του κράτους και στον κοινωνικό αυτοματισμό. Έχοντας την γνώση πως μέσα στον καπιταλισμό έχουν δημιουργηθεί συγκεκριμένες κοινωνικές σχέσεις, που οι απολογητές του εν λόγω συστήματος τις προμόταραν και τις εκμεταλλεύτηκαν κατά περίπτωση, χρειάζεται να βρούμε τον τρόπο σύνδεσης των υποκειμένων, για να καταφέρουμε να εξαλείψουμε τις διαχωριστικές γραμμές μεταξύ των εργαζομένων (ιδιωτικοί-δημόσιοι, άνεργοι-εργαζόμενοι κ.ά.).

Ένα καλό παράδειγμα είναι η σύνδεση του αγώνα των εργαζομένων στα μέσα μαζικής μεταφοράς με τους επιβάτες, μέσω των χωρίς αντίτιμο μετακινήσεων και μέσω της ξεκάθαρης θέσης που θα μπορούσαν να πάρουν για το νταβατζηλικι των ελεγκτών. Αυτό μπορεί να συμβεί σε οποιαδήποτε αντίστοιχη σχέση αλληλεπίδρασης μεταξύ των καταπιεσμένων. Για παράδειγμα, στην πρόσφατη απεργία στο ΙΚΕΑ του Κηφισού, υπήρξε – σύμφωνα με τους απεργούς – *«και με το παραπάνω»* κατανόηση και υποστήριξη από πολλούς πελάτες. Η καλλιέργεια κοινωνικών ενδοταξικών διασυνδέσεων δεν βασίζεται απλώς στην ανοχή και την υπομονή, ούτε είναι ένα απλό ζήτημα «σου κάνω την καλή - υποστηρίξέ με κι εσύ». Είναι ζήτημα δημιουργίας σχέσεων και ταξικής αλληλεγγύης.

Ταυτόχρονα, αυτές οι σχέσεις μπορούν – και είναι απαραίτητο – να επεκταθούν και σε άλλα επίπεδα. Η σύνδεση των ριζοσπαστικοποιημένων κομματιών της κοινωνίας είναι ένα ζήτημα που το κράτος έτσι κι αλλιώς το θεωρεί δεδομένο και έτσι το αντιμετωπίζει. Για παράδειγμα, η «πάταξη της ανομίας» είναι σαφές πως δεν περιορίζεται πλέον στους κατειλημμένους χώρους. Η κρατική καταστολή και οι επεμβάσεις της αστυνομίας διακατέχονται από τον ίδιο στόμφο, είτε μιλάμε για την εκκένωση μιας κατάληψης, είτε για την επίθεση σε μια απεργία, είτε για την καταστολή των

κινητοποιήσεων ολόκληρων περιοχών (βλέπε Σκουριές). Έτσι, χρειάζεται να ανιχνεύσουμε τα σημεία στα οποία τέμνονται οι εκάστοτε αγώνες, ώστε να επιτύχουμε και την ουσιαστική διασύνδεση αυτών των κομματιών της κοινωνίας. Η φιλοξενία εργατικών συνελύσεων σε καταλήψεις, και οι περιπτώσεις των Σκουριών και της Κερατέας, είναι μερικά μόνο παραδείγματα προς αυτή την κατεύθυνση.

Σίγουρα, όλα αυτά τα παραδείγματα διαφορετικών μορφών πάλης δεν είναι απλά θέμα συγκυριών, αλλά πολιτικών επιλογών, ανταλλαγής εμπειριών και απόψεων μεταξύ υποκειμένων. Με δεδομένο πως όλα αυτά (αυτοδιαχείριση, κολεκτίβες, εργατικές συνελύσεις) είναι ακόμα σε υβριδικό επίπεδο (τουλάχιστον στην Ελλάδα), πρέπει να είμαστε σε έναν συνεχή διάλογο μεταξύ μας για να εντοπίζουμε τα μειονεκτήματα που μας κρατάνε πίσω. Έναν διάλογο και αυτοκριτική, που ως αναπόσπαστα κομμάτια της πολιτικής δουλειάς για το προχώρημα του αγώνα, θα οδηγήσουν στο να είναι αυτοί οι αγώνες νικηφόροι στο μέλλον.

Επίλογος

Αυτά ήταν ορισμένα από τα σημεία που θέλαμε να αναδείξουμε με αφορμή την απεργία του μετρό ελπίζοντας να συνεισφέρουμε σε έναν εποικοδομητικό διάλογο ανταλλαγής απόψεων μεταξύ των εργαζομένων.

Επίλογος δεν υπάρχει. Όλα συνεχίζονται.....

Χαϊδάρι, Φεβρουάριος 2013

ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΙΚΟ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ

Δαβάκη 20, Χαϊδάρη
papoutsadiko.espnvlogs.net